

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Кърджали, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Мариана Гунчева

при участието на секретаря А. Янчева
като разгледа докладваното от Мариана Гунчева Гражданско дело №
20235140101167 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 235 във вр. с чл. 238 ГПК.

Делото е образувано по искова молба с предявени обективно съединени осъдителни
искове за присъждане на ищеца А. А. С. с ЕГН ***** от гр.Кърджали следните
суми: **3 648.93 лева - неизплатено брутно трудово възнаграждение** за м. май, юни и от
части за м. юли -до 01.08.2023 год./датата на прекратяване на трудовото правоотношение/;
1 216.31 лева - обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ за неспазено предизвестие; **695.04 лева –**
обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2023г. - 12 дни,
ведно със законната лихва от датата на предявяване на исквата молба до окончателно
изплащане на вземането. Претендира и разноски в производството.

Ответникът „АРТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 108028586 в срока за отговор не
е подал такъв по реда на чл.131 от ГПК. На същия са редовно връчени препис от исквата
молба и приложенията към нея. Съдът като съобрази събраните по делото доказателства,
процесуалното поведение на страните и направеното искане от страна на ищеца за
постановяване на неприсъствено решение, намира, че са налице предпоставките, предвидени
в чл. 238, ал. 1 и чл. 239 ГПК за постановяване по делото на неприсъствено решение.

Съгласно чл. 239, ал. 2 ГПК неприсъственото решение не се мотивира по същество,
като в него е достатъчно да се укаже, че то се основава на наличието на предпоставките за
постановяване на неприсъствено решение. В срока по чл. 131 ГПК ответникът не е
представил писмен отговор. Същият е редовно призован за съдебното заседание, като не
изпраща процесуален представител и не е направил искане делото да бъде гледано в негово
отсъствие. От върнатите по делото призовки е видно, че на ответника са указани

последниците от неспазване на сроковете за размяна на книжа и от неявяването в съдебно заседание. Освен това исквете се явяват вероятно основателни с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и събраните в хода на делото доказателства, в това число при приложение на последниците на разпоредбата на чл.161 от ГПК поради непредставяне на писмени доказателства от ответника, за който е бил задължен от съда с определението за насрочване.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 238, ал. 1 и чл. 239, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК, поради което следва да бъде постановено неprisъствено решение срещу ответника, като предявените искиве бъдат уважени изцяло.

На основание чл. 239, ал. 2 от ГПК съдът не излага мотиви по същество на спора.

При този изход на делото в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят претендираните от него разноски общо от **1 200.00 лева**, от които 800 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство и 400 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение в образувано обезп.дело по налагане на обезпечителни мерки. Съдът намира, че направените разноски в образувано производство за налагане на обезпечителни мерки следва да се присъдят в настоящото производство по следните съображение:

Обезпечителното производство, дори и развило се в рамките на исков процес, има относителна процесуална самостоятелност. Същото е функционално свързано с исковия процес, а доколкото подготвя успешния изход на принудителното удовлетворяване на правото - и с бъдещия изпълнителен процес /ТР № 1/21.07.2010 г. на ВКС - ОСГТК/. Това производство има две фази: 1) по допускане на обезпечаването на иска и 2) по налагане на допуснатата обезпечителна мярка. Двете фази се развиват пред различни органи, но същите са част от единния обезпечителен процес така Ж. С., БГПИ, изд. 2012 г., стр. 1209, стр. 1220 - 1226.. Според т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС - ОСГТК „направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход“. Доколкото в ТР разноските не са разграничени по отделни фази, то следва да се приеме, че се имат предвид всички направени разноски в обезпечителното производство и в двете му фази - както по допускане, така и по налагане на обезпечението, независимо пред кой орган те са се развили. В случая не съществува правна възможност разноските по налагане на обезпечителните мерки да бъдат събрани по друг ред, вкл. и директно от съдебния изпълнител в рамките на образуваното пред него производство. Това производство няма характер на изпълнително такова по смисъла на ГПК /независимо как канцеларски е заведено от съдебния изпълнител/, като липсва и изпълнителен титул в полза на ищеца, въз основа на който те да бъдат събрани от съдебния изпълнител - такъв може да бъде само съдебен титул, доколкото дължимостта на тези разноски от ответника е обусловено от положителния за ищеца изход по исковото дело, преценката за което принадлежи само на съда съобразно т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС - ОСГТК.

Действително, разноските по изпълнението могат да се събират от съдебния

изпълнител и директно съгласно чл. 79 ГПК /без изпълнителен лист/, но само в рамките на изпълнително производство, образувано въз основа на друг изпълнителен титул, докато развито се пред съдебния изпълнител производство по чл. 400 ГПК не е изпълнително производство, а обезпечително такова. В това производство съдебният изпълнител не е компетентен нито да признава, нито да събира разноси на която и да е страна, така както това не може да стори и друг орган в подобно производство по налагане на други обезпечителни мерки /напр. съдията по вписванията при налагане на възбрана - чл. 400, ал. 2 ГПК/. Следователно, ако тези разноси не се присъдят от съда в исковото производство, те ще останат невъзмездени за спечелилата исковия спор страна, което е очевидно несправедливо. Ето защо в настоящото производство, съдът следва да присъди направените разноси в обезпечителното производство.

Съгласно чл.78, ал.6 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложат държавната такса по делото съразмерно на уважената част на всеки от предявените искове, но не по-малко от 50 лв. /чл.1 от ТДТГПК/, при което ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Кърджали сумата от общо **245.96 лева**.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "АРТЕКС БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК 108028586, със седалище и адрес на управление: гр. Кърджали, п.к. 6600, бул. БЪЛГАРИЯ № 2Б, представлявано от управителя С.П.К. да **ЗАПЛАТИ** на А. А. С. с ЕГН ***** от гр.Кърджали следните суми: **3 648.93 лева - неизплатено брутно трудово възнаграждение** за м. май, юни и м. юли -до 01.08.2023 год./датата на прекратяване на трудовото правоотношение/; **1 216.31 лева - обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ ; 695.04 лева – обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ** за неползван платен годишен отпуск за 2023г. - 12 дни, **ведно** със законната лихва върху всяка от сумите от датата на предявяване на исковата молба – 14.08.2023г. до окончателното изплащане, както и направените по делото разноси общо от **1 200.00 лева** за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК "АРТЕКС БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК 108028586, със седалище и адрес на управление: гр. Кърджали, п.к. 6600,бул. БЪЛГАРИЯ № 2Б, представлявано от управителя С.П.К. да **ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата- бюджет на съдебната власт, по сметка на РС- Кърджали сума в **общ размер 245.96 лева**, представляваща общата сума на дължимите държавни такси в производството.

Присъдените суми /с изключение на дължимите в полза на Бюджета на съдебната власт/ могат да бъдат платени по следната банкова сметка на ищеца: **IBAN ******* Банка „*****“ АД гр. София, с титуляр на сметката „*****“.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 239,ал.4 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____